

ת"פ 6353/09/19 - מדינת ישראל נגד מאור ויצמן

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 6353-09-19 מדינת ישראל נ' ויצמן

לפני כבוד השופט עלאא מסארווה
המאשימה:
נגד
מדינת ישראל
הנאשם:
מאור ויצמן

ב"כ המאשימה: עו"ד אילנית נחום, מת"פ תל אביב.

ב"כ הנאשם: עו"ד זהר ברזילי

החלטה

הנאשם ביקש להורות על ביטול כתב האישום וזאת בהיעדר עמידה בחובה הידוע על זכות השימוע.

כתב האישום הוגש בתחילת ספטמבר 2019, בגין עבירות של שימוש בסמים לצריכה ועצמית והחזקת אגרוף שלא כדין.

בתגובתה, ציינה המאשימה כי נשלחה לנאשם הודעת ידוע ועוד טענה כי מאחר שהתקיימה פגישה בין הצדדים במסגרת ישיבה עם ב"כ הנאשם, לכן במישור המהותי השימוע התקיים הלכה למעשה.

בסוף הדיון שהתקיים בפניי ביום 23.2.2020, החלטתי:

"מדובר בעבירה מסוג פשע. קמה חובה על התביעה לשלוח הודעת ידוע לנאשם. לשיטתי, אין מקום בקיום מו"מ לאחר הגשת כתב האישום, כדי לפטור מהודעת השימוע עובר להגשת כתב האישום. עם זאת, די באישור מסירה ולפיו נשלחה הודעה שכזו לנאשם, גם אם הנאשם לא קיבל את המכתב מסיבה שאיננה קשורה במאשימה. אשר על כן, בכפוף להצגת אישור המסירה, תידחה הטענה וניתן יהיה לשמוע את תשובתו של הנאשם לכתב האישום".

אבהיר:

בת"פ 19545-10-19 **מדינת ישראל נגד ארתור יסכרוב** (2020), הוריתי על ביטול כתב האישום מהסיבה שאין תיעוד או אסמכתא מספקת לעצם שליחת מכתב הידוע על זכות השימוע. בענין יסכרוב, טענה המאשימה כי קיימת באותו תיק אינדיקציה שמכתב הידוע נשלח, אולם לא נמצא ולא הוצג תיעוד רשמי המגבה אינדיקציה זו. בהעדר אסמכתא לשליחת

מכתב הידוע הוריתי על ביטול כתב האישום.

בשונה מעניין יסכרוב, בתיקנו אנו המאשימה הציגה גם הציגה אסמכתא מספקת לעצם תיעוד שליחת מכתב הידוע.
נמסר על התביעה כי המכתב חזר בציון "לא נדרש בידי הנמען", על אף שהושארו לו שתי הודעות.

כפי שקבעתי בהחלטתי מיום 23.2.2020 בתיק זה, ועל מנת לקבל את עמדת המאשימה לפיה נשלחה הודעת ידוע לנאשם, עליה להציג אסמכתא ברורה לכך. כאמור, התביעה עשתה כן עת הגישה ביום 27.2.2020 את אישור שליחת מכתב בדואר רשום.

לפי סעיף 60א(ג) לחסד"פ, "נשלחה הודעה לפי סעיף זה בדואר רשום, רואים אותה כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור מסירה". תיעוד רשמי של שליחת מכתב בדואר רשום מהווה כאמור המצאה כדין, גם כאשר הנמען לא דרש את דבר הדואר (הודעה מסוג "חזר בלא נדרש"). מכאן, שאני נכון לקבל את עמדת התביעה לפיה די באישור לפיו התבצעה מסירה של הודעה לנאשם.

לעניין זה אפנה לת"פ (שלום רמלה) 6761-08-09 **מדינת ישראל נגד הרשקוביץ'** (2010), שם נפסק:

"נקבע כי לא קיימת הוראה הקובעת קטגורית, שלצורך מילוי חובת הידוע, על רשויות התביעה לשלוח הודעות בדואר רשום. כל שנקבע הוא, שבמידה שההודעה נשלחה בדואר רשום, נוצרת חזקה חלוטה כי היא הומצאה כדין וזאת בין אם הנמען חתם על אישור המסירה ובין אם לאו". עוד ראו: ת"פ 15128-08-14 (מחוזי-ת"א) **מדינת ישראל נגד אבישג עופרה פרנג'יל** (2015), ת"פ 58709-03-11 (מחוזי-מרכז) **מדינת ישראל נגד עלאא חאג' יחיא ואח'** (2012).

אין טענה לכתובת שגויה אליה נשלח מכתב הידוע. אמנם הנאשם טען כי לא קיבל מעולם הודעה כאמור, אך כתב האישום נשלח לאותה כתובת שאליה נשלח מכתב הידוע. והרי, המכתב חזר בציון "לא נדרש", להבדיל מסיבת אי מסירה מסוג "הנמען אינו ידוע במען". אף הסנגור עצמו בצדק ציין בבקשותיו השונות (סעיף 8 לבקשה לביטול כתב האישום), כי בתי המשפט אבחנו בין "אי איסוף דואר על-ידי נמען" לא נדרש או וסרב "לחתום" לבין מקרה בו הדואר לא התקבל על ידי חשוד מסיבות שאינן תלויות בו ולכן לא ניתן לראות בו כמי שקיבל את ידע על משלוח המכתב...".

בנסיבות אלו, מצאתי לדחות את הבקשה לביטול כתב האישום מחמת אי עמידה בחובה ליידע את הנאשם על זכותו לשימוע.

נקבע להקראה ליום 1.7.2020 שעה 08:30.

המזכירות תעדכן את היום ותעביר החלטתי זו לצדדים.

ניתנה היום, ט' אייר תש"פ, 03 מאי 2020, בהעדר הצדדים.